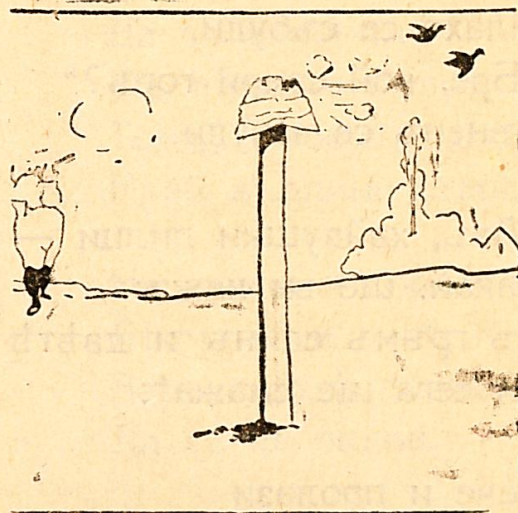

V.

Въ тѣхъ се той прицѣли —
Тѣкмо вѣвъ главитѣ,
Пушката отпѣна,
Прѣмиже съ очитѣ

И . . . внезапенъ трѣсъкъ
Изгърмѣ високо,
И въ полето глухо
Се разлѣ широко.

Но . . . о, Боже! Гледа
Пилцитѣ хврѣкнали,
А капата — долу,
Съ дѣно на парцали . .

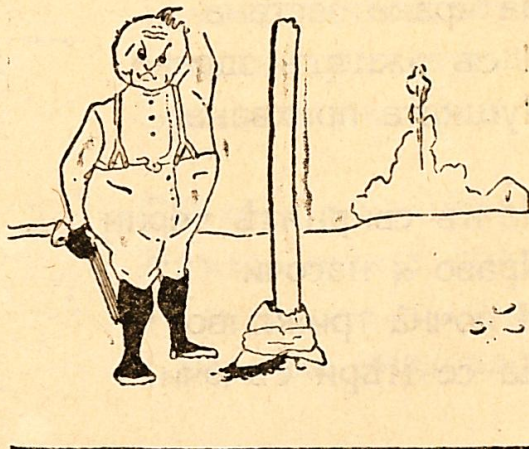

VI.

Като листъ попаренъ
Съсъ душа убита
Той изгледа тѣжно
Капата пробита.

И съ ржка започна
Да се бий въ главата,
И горчиви думи
Редятъ му устата:

„Главо, главо, моя,
Нели си тѣй проста, —
Капа и безъ дѣно
Сега тебъ е доста!“

Л. Цвѣтковъ.